

[Statsministeren.]

cielle forholdsregler til støtte for eksporten, særlig mod dollars, kan også blive nødvendige. Det vil fortsat være påkrævet at opretholde rationeringer for at frigøre varer til eksport. Endelig må det ikke glemmes, at den forbrugsbegrænsende politik, som er nødvendig i øjeblikket, med stigende produktion vil frigøre varer til eksport.

For det tredje må genopbygningslinien fastholdes. Dette betyder ikke i øjeblikket en fortsat stigning i investeringerne. Det kan af hensyn til vor valutariske og udenrigspolitiske stilling blive nødvendigt at søge takten i investeringernes stigning bremset. Det bliver da også mere påkrævet end nogensinde at sætte alt ind på at fremme de produktive investeringer og holde igen på investeringsvirksomhed, som kan udsættes til bedre tider, og som i første omgang befordrer et øget forbrug. I det omfang, pengepolitiske forholdsregler kan bidrage hertil, må de naturligvis tages i betragtning, men regeringen har ingen tillid til, at man ad den pengepolitiske vej *alene* kan nå langt på dette område.

De meget væsentlige spørgsmål om husleje, boligstøtte og boliganvisning er allerede på regeringens initiativ taget op til behandling i et nylig nedsat politisk udvalg, og regeringen har iøvrigt til hensigt at tage hele spørgsmålet om byggeriets omfang og den forhåndenværende materialsituation op til snarlig forhandling i vareforsyningsudvalget.

Endelig må vi for det fjerde opretholde fornøden kontrol med importen og holde igen på forbruget.

Efter regeringens mening må man derfor fastholde den linie, at sådanne overførsler til frie lister, som vil kunne medføre øget forbrug af udenlandsk valuta, ikke kan finde sted. Den stramning af importreguleringen, som har fundet sted, kan der naturligvis i enkeltheder forhandles om, men så faretruende som valutastillingen er, kommer man ikke udenom alvorlige indgreb også på dette område, og importreguleringerne må følges op med finanspolitiske midler.

Jeg har med tilfredshed noteret, at der nu også indenfor oppositionen, og særlig indenfor partiet venstre, synes at være forståelse for, at der nu hurtigt må tilvejebringes et stigende overskud på statens budget. Hertil må bidrage besparelser, der også er nødvendige af andre grunde. Men forbrugsafgifter til et beløb af flere hundrede millioner kroner kan ikke undgås.

Dette er i korthed det program, som regeringen lægger frem til forhandling.

Jeg er klar over, at der ikke er tale om noget populært program. Men det har heller ikke været formålet med dets fremsættelse. Formålet må først og fremmest være at nå frem til forholdsregler, som kan afhjælpe vor vanskelige valutasituation, uden at man herved griber ind overfor de mere langsigtede mål for den økonomiske politik. Men jeg mener også, at der er taget hensyn til flere af de synspunkter, som nu under finanslovdebatten er anført af de ærede ordførere. Det forhold, at man nu fra alle sider erkender, at vore økonomiske vanskeligheder er store, skulle man tro måtte kunne give grundlag for kommende forhandlinger. Jeg betragter det også som et væsentligt fremskridt, at de fleste partier her i salen nu synes at være klar over, at der ikke findes et enkelt vidundermiddel, som med eet slag kan redde os ud af vor nuværende situation. Netop den stramning af forholdene, som er sket i de sidste måneder, gør det nødvendigt for alle at erkende, at der nu må sættes ind over en bred front. Dette vil kræve ofre og resignation fra alle sider.

Det vil være regeringens opgave at sikre, at der tages et rimeligt hensyn til de mindst bemidlede, og vi håber at finde støtte hertil, men herudover må alle være beredt til at tage deres del af de byrder, der skal sikre landets frihed og selvstændighed og søge at skabe grundlag for fortsat økonomisk fremgang.

Regeringen indbyder altså fortsat til samarbejde og forhandling, og vi håber på forhandlingsvilje fra alle ansvarsbedste partier her i salen. Målet må være at nå frem til resultater indenfor den økonomiske politik, som kan stabilisere vore forhold.

Det er klart, at vi under de kommende forhandlinger vil gøre *vore* synspunkter gældende, og det er lige så klart, at vi vil tage det fornødne hensyn til *andres* anskuelser. Men vi kan ikke acceptere den opfattelse, at det er vor opgave at fremsætte forslag og arbejde efter oppositionens diktat. Det kan ikke være meningen, at socialdemokratiet, fordi vi under de nuværende vanskelige forhold har måttet påtage os at danne regering, ikke skulle have adgang til at præge lovgivningen og de nødvendige forholdsregler. Hvis dette er oppositionens mening, eller hvis vi bringes i en situation, hvor det ikke er muligt for os at få gennemført fornødne foranstaltninger for at rette landets økonomi op — ja, hvis det sker, vil vi drage konsekvensen, og de kræfter, der fremkalder denne situation, må da tage ansvaret herfor.